

Παναγιώτης Μαυροειδής

Τελικά, με τι έχουμε να κάνουμε;

«**Ασύμμετρη απειλή**» από φυσική καταστροφή;

Ή μήπως «**έχουμε πόλεμο**» και μάλιστα με «**αόρατο εχθρό**», όπως λένε ο Μητσοτάκης, ο Μακρόν και όλοι οι υπόλοιποι, αναζητώντας προκαταβολική άφεση αμαρτιών, αλλά και «εν λευκώ» εξουσιοδότηση; Πως συνδέεται άραγε αυτό που ζούμε, με το τσουνάμι αντεργατικών μέτρων και άλλων που πλήττουν ατομικές και συλλογικές ελευθερίες; Πρόκειται, όπως ίσως βλέπει μια απλουστευτική προσέγγιση, για κάποιο «**σχέδιο**» για να μας «κλείσουν σπίτι» και να επιβάλλουν μέτρα; Τίποτα από τα παραπάνω.

Παρότι υπάρχουν **άγνωστες πλευρές** σε αυτή την πανδημία, κατηγορηματικά πρέπει να πούμε πως **δεν πρόκειται για κάποιο απροσδόκητο και απίθανο γεγονός**. Το αντίθετο.

Όλοι οι σοβαροί επιδημιολόγοι, βιολόγοι, ιολόγοι και άλλοι - του Fauci συμπεριλαμβανόμενου-, επανειλημμένα, με επίσημο και τεκμηριωμένο τρόπο, θέτουν εδώ και δύο τουλάχιστον δεκαετίες, με σχετική ακρίβεια -αυτή του επιστήμονα, όχι του μάντη- την **βάσιμη πιθανότητα εμφάνισης πανδημίας** με αυτά τα χαρακτηριστικά.

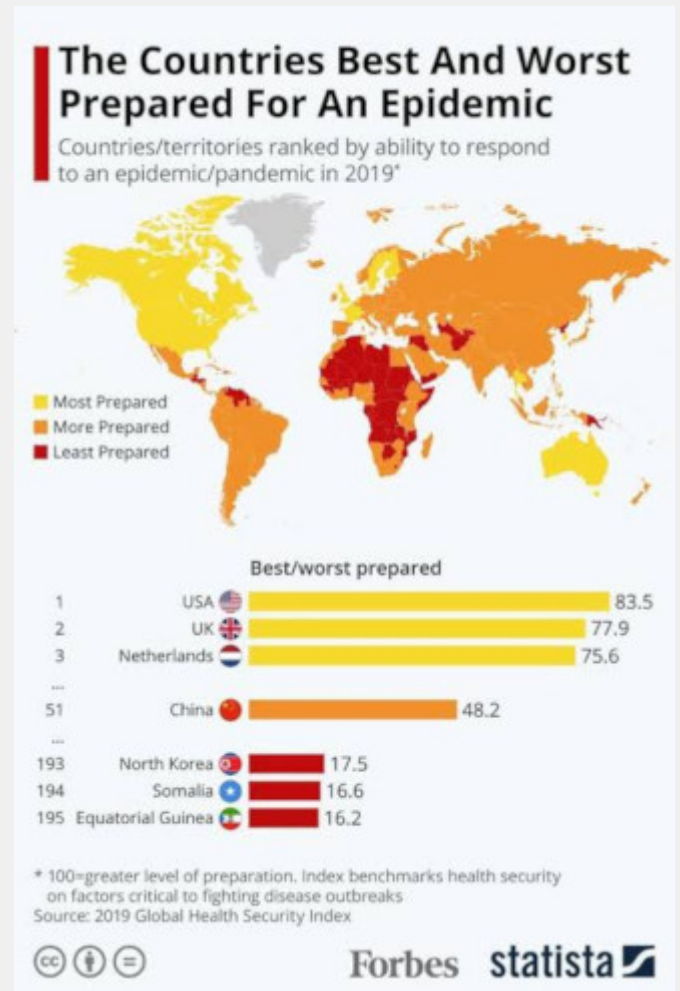
Υπήρξαν ήδη οι εμπειρίες από **SARS, MERS** κλπ, που τελικά, μόνο κάποιες χώρες της Ανατολικής Ασίας πήραν στα σοβαρά.

Μόλις το δεύτερο εξάμηνο του 2019, οι ΗΠΑ, πραγματοποίησε **άσκηση απάντησης σε πανδημία**, με την επωνυμία «crimson contagion», με σενάριο πολύ κοντά πραγματικά σε αυτό που συμβαίνει τώρα. Εμφάνιση κάποιου ιού σε Κίνα, μετάδοση σε ΗΠΑ, άνω του μισού εκατομμυρίου θάνατοι και διάδοση σε όλο τον κόσμο.

Ας αφήσουν λοιπόν τις δικαιολογίες για το αν και πότε ενημέρωσε η Κίνα. **Είχαν και την προειδοποίηση και τη γνώση**. Παρόλα αυτά, τα καπιταλιστικά κράτη, ειδικά τα πλέον ισχυρά σε Δυτική Ευρώπη και Βόρεια Αμερική, αποδείχτηκαν **ανίκανα να αντιμετωπίσουν την κρίση** και να προστατεύσουν τους λαούς.

Το τραγικό είναι ότι, στις 27 Γενάρη το **Forbes** μας ενημέρωνε με κάθε σοβαρότητα ότι στη λίστα κατάταξης όλων των χωρών τού κόσμου, σε σχέση με την προετοιμασία τους να αντιμετωπίσουν τον ιό, τις πρώτες θέσεις κατείχαν οι ΗΠΑ, Βρετανία, Ολλανδία και τις τελευταίες οι Βόρεια Κορέα, Σομαλία και

Ισημερινή Γουινέα!

Σήμερα, η θλιβερή πραγματικότητα μας λέει ότι η Μέκκα του αμερικάνικου και παγκόσμιου καπιταλισμού **Νέα Υόρκη**, γονατίζει στο ρόλο της μακάβριας πρωτοθλήτριας σε αριθμό θανάτων, με πάνω από 1000 θανάτους ανά εκατομμύριο! Πολύ άσχημα είναι τα πράγματα και για Βρετανία και Ολλανδία.

Μεγαλύτερη εκκωφαντική κατάρρευση του κύρους και του μύθου των πρωτείων των ΗΠΑ, δεν μπορούσε να υπάρξει.

Ταυτόχρονα, βλέπουμε ότι **το 86% των θανάτων είναι στη Βόρεια Αμερική και τη Δυτική Ευρώπη** και ειδικά στις μεγαλουπόλεις τους.

Χώρες πανίσχυρες σε όπλα και με γεμάτα θησαυροφυλάκια, ικανότατες να εξαπολύουν πολέμους, να ληστεύουν άλλες χώρες και να στραγγαλίζουν λαούς, δεν έχουν στοιχειώδη ικανότητα και έγνοια να προστατεύσουν τους λαούς τους, τους εργαζόμενους και φτωχούς στο εσωτερικό τους. Ειδικά οι ηλικιωμένοι συνάνθρωποί μας σε αυτές, πεταμένοι στα γηροκομεία, βρίσκουν κατά χιλιάδες ένα μαρτυρικό θάνατο, άκλαυτοι. Που να γίνει συζήτηση, να συνδράμουν άλλες χώρες, όπως κάνει η Κούβα...

Ή μήπως ήταν απροσδόκητη η **οικονομική κρίση**, που απειλεί ήδη με ανεργία, φτώχεια ή/και πείνα και αφανισμό, εκατομμύρια εργατών και φτωχών σε όλο τον κόσμο;

Μα, για την έλευση ύφεσης ή/και μεγάλης κρίσης στις καπιταλιστικές οικονομίες, σαφώς μιλούσαν από πιο πριν, τα πιο επίσημα χείλη εμπειρογνομόνων και οργανισμών. Η πτώση της κερδοφορίας, ο τεράστιος όγκος των πλεοναζόντων κεφαλαίων που δεν έχουν συμφέρον να επενδυθούν, το τρομακτικό χρέος 322% επί του παγκόσμιου ΑΕΠ, όλα προειδοποιούσαν ότι έρχεται μια μεγάλη έκρηξη καταστροφής.

Σαφέστατα βέβαια, ο κορωνοϊός έδωσε **άλλη ποιότητα** και **διάσταση** σε αυτή την προϊούσα κρίση.

Ούτε η υγειονομική ούτε η οικονομική κρίση, αποτελούν απροσδόκητα φαινόμενα, όπως για παράδειγμα μια μετακίνηση τεκτονικών πλακών που προκαλεί ένα σεισμό, παρότι πράγματι εκδηλώνονται με σφοδρότητα, ταχύτητα και διαστάσεις που αντιστοιχούν σε μεγάλη «φυσική καταστροφή».

Δεν αρκεί ωστόσο να πούμε και οι δύο πλευρές της σημερινής κρίσης, οφείλονται γενικά στην ανθρώπινη δράση. Οφείλουμε να δούμε, πιο συγκεκριμένα, ότι αναπτύσσονται – διαχρονικά, ιστορικά-, μέσα σε ένα **συγκεκριμένο πλαίσιο οικονομικής και κοινωνικής λειτουργίας, αυτό του σύγχρονου καπιταλισμού**, το οποίο:

Πρώτον: έχει επιφέρει ένα τεράστιο «μεταβολικό ρήγμα» στη σχέση ανθρώπου φύσης, βιάζοντας ασυλλόγιστα και οδηγώντας στα όριά του το περιβάλλον (αστικό και μη) και διαμορφώνοντας έτσι γόνιμα εδάφη για «φυτείες» και «αγέλες», όλο και πιο επικίνδυνων ιών και νόσων.

Δεύτερο: έχει οδηγήσει, με τη λογική της πρωταρχικότητας του κέρδους έναντι των πάντων -και της ζωής-, με την αδιάλειπτη καθολική εμπορευματοποίηση, σε γιγάντωση της ανισότητας, της εκμετάλλευσης και φτώχειας, αλλά και στην εφιαλτική εκδήλωση του ενδοκαπιταλιστικού ανταγωνισμού. Δημιουργούνται έτσι, όλο και πιο σαθρά θεμέλια και όλο και μεγαλύτερο παρασιτικό φούσκωμα, παράγοντες που αυξάνουν την ευαλωτότητα της παγκόσμιας οικονομίας και της ζωής της κοινωνικής πλειονότητας σε όλο τον κόσμο.

Οι συστημικές δυνάμεις, δεν σχεδίασαν λοιπόν ούτε μπορούσαν να σχεδιάσουν αυτό που συμβαίνει τώρα. Πλήττει και τα δικά τους θεμέλια άλλωστε. Αποδείχτηκαν ανίκανες να το αντιμετωπίσουν, σώζοντας τους λαούς.

Όμως, **μια κρίση που δεν μπόρεσαν να αποτρέψουν, επιδιώκουν να τη μετατρέψουν σε «ευκαιρία», βγάζοντας σχέδια από το συρτάρι, σαν «έτοιμοι από καιρό».**

Στοχεύουν να επιβάλλουν αντεργατικές και αντιδημοκρατικές πολιτικές, αλλά και μια **γενική αλλαγή υποδείγματος εργασίας και κοινωνικής ζωής**, μια πολιτισμική αντεπανάσταση.

Επιδιώκουν, με καταγιισμό μέτρων και απόπειρα εκβιαστικής νομιμοποίησής τους στη λαϊκή συνείδηση, τα **σπασμένα** και αυτής της κρίσης, όπως και έγινε και με την προηγούμενη, **να φορτωθούν με βίαιο τρόπο στις πλάτες των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων.**

Στο όνομα της ανάγκης περιοριστικών μέτρων για μείωση μετάδοσης της ασθένειας, επιχειρούν να υπαρπάσουν συναίνεση σε μια περιστολή εργασιακών δικαιωμάτων και ελευθεριών, αλλά και **αύξηση εξουσιών ελέγχου, επιτήρησης και ρύθμισης της ζωής από ένα αστικό κράτος**, όλο και πιο αυταρχικό, όλο και πιο γυμνό από κοινωνικές λειτουργίες και συνυφασμένο με τη λειτουργία του κεφαλαίου.

Με αυτή την έννοια, «τώρα», **προβάρονται σχέδια που αφορούν την επόμενη μέρα.**

Πρόκειται για ένα αγώνα ζωής και θανάτου στον οποίο, η αντικαπιταλιστική κομμουνιστική αριστερά, όχι μόνο δεν μπαίνει σε ρόλους **συναίνεσης**, αλλά αντίθετα, πρέπει να ξεδιπλώσει ταυτόχρονα τις σημαίες της **αντίστασης** και της **αντεπίθεσης**, της βαθιάς **αντικαπιταλιστικής κριτικής** αλλά και της πρόταξης μιας νέας **διεθνιστικής κομμουνιστικής απάντησης.**

***Το κείμενο αυτό βασίζεται στην εισαγωγική παρέμβαση στη διαδικτυακή πολιτική εκδήλωση του NAP στις 25 Απριλίου με θέμα «Αγώνας για ζωή και ελευθερία-Το εργατικό κίνημα και η αντικαπιταλιστική κομμουνιστική αριστερά απέναντι στην υγειονομική και οικονομική κρίση»**

Δείτε και το σχετικό **κείμενο εργασίας του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση**